

Рисунка:
Спасена Илиева,
14 г., Лондон

Да се завърнеш в бащината къща

България е моята родина,
земя на рози, слънце и море
и всеки път, щом някъде замина,
глас вътрешен към нея ме зове.

Оставили най-близките си хора,
приятели и родните места,
където и в света да се намираме
в България зове ни обичта.

Тук всичко ни е мило на сърцето,
роднини и приятели добри
и вярвам никога не ще забравим
местата, откъдето сме дошли.

Ще учим, ще пътуваме далече
и граждани ще бъдем на света,
но никога България не ще забравим -
и ний, и нашите деца.

Александра Паунова, 3 кл., Лондон

Българите и немците

Аз и моите съученици живеем в Хамбург и въпреки, че не сме от една народност, имаме много общи неща.

Моите приятелки са от Русия, Гърция, Албания, Турция, Германия, но всички имаме обща цел - да завършим училище и да продължим в университет. Желаяме да научим много за другите държави и да ги посетим. Също така ние се интересуваме от танци и посещаваме „Mädchentreff“. Имаме изнесени концерти и се гордеем с постигнатите резултати. Споделяме еднакво влечение към музиката и си разменяме информация за певци, групи и дискове. Наред с музиката, обичаме и киното. Събираме се и посещаваме заедно филми, а после обсъждаме дали ни е харесало. Ходим също на разходки. Посещаваме любими за нас неща (фигурно пързалане, боулинг, плуване...) С моите съученици организираме изложби и печелим награди.

Въпреки, че сме с различна религия, празнуваме заедно празниците. Така обменяме познания за нашите религии.

Обличаме се както ни харесва, но и следваме тукашната юношеска мода.

На училище се разбираме на немски език, защото живеем в Германия и учим немски. Това е езикът, с който може да се разбираме.

Ние сме от различни националности, но интересните са ни близки. Ние сме бъдещето на Европа.

В Германия живеят деца от различни националности. Те учат, играят, спортуват с немските деца и живеят задружно с тях. Бих казала, че аз научавам много нови и интересни неща от немските ми приятели. Но от друга страна, те също учат от мен. Това взаимно ни обогатява. Радвам се, че имам приятели немци, от които уча за немската история и култура. Същевременно с това, аз също разказвам за българските красоти, музика, традиции. И България, и Германия имат с какво да се гордеят. И двете страни се намират в Европа, а немците и българите са европейци. Това е общото между нас.

Аделина Милкова, Хамбург

Щъркели в Чикаго

Роден съм в България и там е моят бащин дом. Макар че тук съм с мама и тате, макар че имам български приятели и българско училище, аз живея със спомените за родната ми къща.

Моята стая е запазила много спомени. Там са ми снимките от всички семейни тържества – Бъдни вечер, вкусната питка на баба и паричката в нея, която се падна на мен, Великден и радостната шетня из къщи, боядисването на яйцата, моите изцапани ръце, смеха на мама и баба.

В стаята ми са и други скъпи за мен неща - играчките и книжките, които не можах да взема със себе си. Знаем за всяка една кой и кога ми я е подарил.

Чакам с нетърпение това лято, защото съм радостен и горд от това, че съм вече батко, роди ми се братовчед. Отсега си мечтая как ще си играя с него и ще го возя в количката.

Това е бащиният дом, който като покрив на къща те пази от ветрове и бури, макар и да си далеч. И когато знаеш, че го има, ти е топло и спокойно на душата, защото винаги можеш да се върнеш в него.

Сега чак разбирам щъркелите, като видят мартениците по цъфналите дървета в дворовете, се връщат от далеч в България. Те искат да си излюпят пиленцата в родното гнездо.

Защо ли щъркели в Чикаго няма?

Георги Борилов, 8 г., Чикаго

Полина Тодорова, 7 г., Хатива, Испания

Виктория Харакчиева, 7 г., Хатива, Испания

В страната на чудесата

Моята бащина къща се намира в града със стоте чешми – Сопот. Там винаги ми харесва, дори да е студено, дори да вали. Когато се завръщам, се чувствам щастлива.

Най-много ми харесва Великден, защото боядисваме яйца и много се забавляваме. Още помня как веднъж, когато бях на 9 години в България и щяхме да боядисваме, баба ме прати до магазина да купя една кутия с яйца. И аз, като се завръщах, се подхлъзнах и изпочупих всичките. Но баба после отиде и купи не една, а две кутии яйца, за да боядисваме и никак не ми се кара.

България в моите мечти е чиста, красива, без боклук. А като се връщам, виждам точно обратното. Боклук загрозява и задушаваша нашата природа. Не искам да е така, защото:

Зимата в моята страна е като бяла приказка. Снегът е бял и нежен. През пролетта дърветата сякаш ми пеят красиви песни, а цветята ми подаряват своя пъстър аромат. Щъркелите прелитат над нашата страна и донасят наистина новите сезони. През лятото – морето... Ах, морето! Синьо, дълбоко (сякаш без дъно), слънцето жули босите ни крачета, зелени жабчета крякат любовна песен, пчелите жужат и сбират медец. И есента е красива – всичко нашарено в различни багри, листата на дърветата стават златисти, гроздето е прекрасно за вино, а дядо си щрака с пръсти на село. И царете на българската природа – планините, стройни и величествени сякаш ти шепнат: „Ела, ела!“ Бисерносиньо небе, пръстри като дъгата цветни поляни. В нивите – златни жита и сред тях пеят щурци. Вечер светулки огряват нощите като дребни звезди...

Обичам да се връщам при всичко това и да се чувствам като в стих.

Селина Бахчеванска, 5 кл., Лондон

България

Слънце ясно грее
и тревата зеленее.

Облаците меки като коприна
и небето безкрайно като
красива детелина.

Морето синьо като небето
и въздуха чист
като смях на детето.

Цветята пъстри като дъгата –
България е най-красива
на земята.

Ясен Батев, 7г., Мюнхен

Рисунка: „Българка и българин” Елена Билеб, 12 г., Хамбург

Да се завърнеш в бащината къща...

Къде се завръща българинът, който живее в чужбина

Кои сме ние, лутащи се по далечните и негостоприемни земи на чужбина? Коя сам аз, българка, живееща в Испания, или испанка тъгуваща за България? Защо съм тук и накъде искам да тръгна? Все въпроси, които си задавам отдавна и отлагам отговорите, защото ме сковават страх, същия страх, който накара родителите ми да заключат входната врата на дома ни в България и да тръгнат да си търсят късмета зад граница. Сега сме тук, понасяйки лишения от друг тип – загуба на роднини, приятели, неща, които си обичал. Като си помисля само, че приятелките ми в България ми завиждат, въпреки че всеки път им обяснявам, че щастливките са те, а не аз. Че няма по-хубаво нещо от това да говориш на родния си език, да обичаш на родния си език.

Като чувал с камъни ми тежат двете години, откакто живея в Испания. При мен „завръщането в бащината къща” беше да дойда тук - при родителите ми, които обичам. Но сега не знам къде е тази ”къща” - защото, тук мога да прегръщам мама, в смисъла на Дебеляновия стих, когото тази година изучавам в Българското училище, но я няма смирената вечер, въпреки че всяка нощ се моля да сънувам нещо от България.

Сигурно съм един от малкото, които не свикват с хубавия живот тук. Аз си искам моят, предишният, с дните прекарани на село, когато се събира целият род на някой голям празник. Тази година пак ще пропуснем Гергьовденското печено агне. Испанците имат много празници и ги празнуват с голям ентузиазъм, но това са си техните празници, а на мен ми липсват българските.

Къде се завръща българинът, който живее в чужбина - да намери това, което е загубил, когато е напуснал България - сърцето си.

Колко пъти се прибирам вкъщи /коя къща/ разочарована и обидена от някоя дума, която, казана от български приятел дори не би ми направила впечатление, и внезапно ме връхлитат спомени за родното ми място и колко много искам да се върна... Да избягам, да открия света, в който всички живеят щастливо. Да изтрия сълзите от лицето на милата ми баба, която стои на вратата и ни чака часове права, когато се връщаме през лятото.

Знам, че мечта и действителност са различни неща, но се надявам да се случи онова, което феите във вълшебните приказки винаги казват „Ако много силно желаеш едно нещо, то непременно ще се сбъдне”.

О, скрити вопли на печален странник,
Напразно вспомнил майка и родина

Яна Христозова, 18 г., Хатива, Испания

Обратно в бащиния дом

Днес е един особен ден ...
Бързам, тичам, стягам багаж.
Страшен хаос цари около мен,
но въпреки всичко, радвам се аз!

Та нали ще заминавам!
Въртя се с песен на уста ...
От щастие се опиянявам!
Идвам си, о, родна страна!

И скоро кацаме плавно
на милата, позната земя.
Мое отечество славно,
моя любима страна!

Най-сетне в България!
Стари приятели срещам.
Разказвам, радвам се и се смея,
усмихвам се, целувам и прегръщам!

В бащиния дом се завръщам,
спохождат ме спомени стари ...
И ето, че изведнъж се превръщам
в предишната, весела Дари.

Ала скоро трябва да се върна
във една друга и чужда страна,
мъка сърцето ми изпълва,
не искам да тръгвам сега!

Качвам се в самолета, политам,
изгубва се красивата земя.
С тъга към небето поглеждам,
а на страната ми заблестява сълза ...

Дарина Николова, 14 г., Виена

Великденска ваканция

Уважаеми читатели,

Казвам се Адриан Петков и живея от девет години в Германия. Бих искал да ви разкажа за моето пътуване до България по време на великденската ни ваканция. Въпреки че всяка година прекарвам лятната си ваканция в България и на пръв поглед всичко ми е познато, всеки път когато се върна в родната ми страна откривам нещо ново и интересно.

От автобуса се виждаше, че живота кипи с пълна сила. Времето беше слънчево и всичко беше зелено, пролетта беше дошла. След дългия път бях много изморен, но нямаше време за губене. Знаех че броените дни ще минат бързо и исках да видя възможно повече неща.

Като влязохме в София впечатлението ми беше, че чужденците, които не познават България, ще си съставят грешно мнение за страната. На пръв поглед столицата изглежда като лошо построено легло по цвят и по форма. Наред с модерните и лъскави офиси и представителства на световни фирми се виждаха сиви панелни блокове, малки квартални магазинчета за всякакви стоки. Интересно беше да се види как на кръстовището до Мерцедеса последен модел е спряла каруца, натоварена със старо желязо. Впечатляващи бяха и рекламите, които ни съпътстваха по пътя до Централна гара. От супер модерни рекламни билдбордове до на ръка написан с разкривени букви върху парче картон надпис "Гуми".

В пълна противоположност на това е Великотърновска област. Старопрестолния град изглеждаше подреден, спокоен и величествен. Там има много забележителности и красиви местности, които могат да се посетят. Отдавна исках да разгледам древния римски град Никополис ад Иструм. Разходихме се сред старинните останки и чухме историята им, разказана от сладкодумния пазач на селището. Той е завършил университета, но работи като пазач.

На лято искам да отида на хълма "Трапезица" край Велико Търново, където са живяли болярите по време на Второто българско царство. Историята на България е много интересна.

Направи ми впечатление, че хората са добре облечени – влагат големи усилия, за да изглеждат красиви. Децата, кокетно нагласени, остават чистички и спретнати под непрестанния контрол на подвикващите майки: "Не ходи там, ставай бързо от земята, не пипай..."

Няколко дни прекарах в Русе – най-красивия град на земята! Намирам го за много европейски и чист град. Тук съм израснал и имам много приятели, с които обичам да се срещам. Правим дълги разходки – от парка през дългата централна улица до крайбрежната улица на брега на Дунав. В Русе винаги се забавлявам и се чувствам много добре.

Има и разлика между тинейжърите в България и Германия. Срещнах се с един приятел, който ме покани на кафе. Кафе? За българските ми приятели е нещо нормално. За един немски тинейжър това е непознато.

Но от друга страна моите връстници като в Германия, така и в България се забавляват, като излизат на разходка в квартала или да играят футбол, чатят в Интернет. Интересуват се от нови филми и музика.

За жалост ваканцията свърши много бързо и трябваше да се прибираме в Мюнхен. Но България и приятелите ми там ме очакват пак след три месеца!

Адриан Петков, Мюнхен

10 неща, които децата обичат

да играят
да се разхождат
да рисуват
да се люлеят
да гледат филми
да четат
да се бият с възглавници
да ядат сладки неща
да играят с плюшени играчки
да се смеят

10 неща, които децата **НЕ** обичат

да смятат
да ходят на училище
да стават рано
да се карат
да има нещастни хора
да има слепи хора
да има лоши хора
да има тъжни деца
да има наказания
да свършва ваканцията

Мария Карамитева, 3 кл., Виена